

Lásd meg Isten munkáját az életedben!

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2026.08.16.

Ige:

L: 1Krón 18,1-11

T: 1Krón 18,11a ¹¹Dávid király ezeket is az Úrnak szentelte...

Ha a te is a Bibliaolvasó Kalauz rendje szerint olvasod naponta a Szentírást, akkor július utolsó napjaitól kezdve a Krónikák 1. könyvét olvasod. És azt hiszem, hogy sokaknak beletört a bicskája a könyv első fejezeteiben található nemzetségtáblázatokba. Gyakorlatilag az első 9 fejezetben alig-alig olvasunk mást csak neveket, nemzetségtáblázatokat, és a fővárosban lakók névjegyzékét.

Majd Izráel első királyáról van szó, de Saul nagyon röviden van megemlítve. Felsorolják Saul nemzetségét a nagyapjától kezdve. Majd megismerjük Saul életének és uralkodásának utolsó napját, amikor a filiszteusok ellen vívott gilboai csatában elesik a király. De megtudjuk azt is, hogy Isten azért vetette el őt, azért fordult el tőle, „mert hűtlen lett az Úrhoz, és nem fogadta meg az Úr szavát. ... a királyságot pedig Dávidra, Isai fiára ruházta (az Úr)”. A 11. és következő fejezetek pedig már az új királyról, Dávidról szólnak.

Isten egy különös álláshirdetést adott fel, amikor a nép királyt akart magának. Az Úr mintha ezt írta volna egy hirdetési újságba vagy egy internetes álláskereső portálra: *„Szívem szerint való király keresek. A gyakorlat nem feltétel. De engedelmességet várok el minden jelentkezőtől.”*

Míg a Krónikák 1. könyve egyetlen mondattal közli velünk, hogy Saul engedetlen volt Istennel szemben, addig Sámuel 1. könyve végig követi Saul uralkodásának fontosabb mérföldköveit, és megismerhetjük azt is, hogy mikor és miben volt engedetlen Saul Istennel szemben, és miért is haragudott meg rá Isten.

Ekkor olvassuk a következőket: ¹³*Akkor ezt mondta Sámuel (próféta) Saulnak: Ostobaságot követtél el! Nem teljesítetted Istenednek, az Úrnak a parancsát, amelyet parancsolt neked, pedig most véglegesen megerősítette volna az Úr Izráelben a királyságodat.* ¹⁴*Most azonban nem lesz a királyságod maradandó. Keresett magának az Úr valakit, aki a szíve szerint való, és őt tette népe fejedelmévé az Úr, mert te nem teljesítetted, amit megparancsolt neked az Úr. (1Sám 13)*

A 89. Zsoltár pedig megnevezi őt: ²¹*Megtaláltam szolgámat, Dávidot, szent olajommal fölkentem őt.* – mondja az Úr.

Isten tehát Dávid személyében olyan embert talált, aki elkötelezett, engedelmes és hűséges volt hozzá. Tudjuk azt, hogy Dávid sem volt tökéletes, nem volt hibátlan. Volt, amikor nagyon súlyos bűnt követett el. Ezeket azonban meg tudta bánni. És újra elkötelezte magát az Úr mellett.

Isten az engedetlen Saul király helyett az engedelmes Dávid kezébe adta az ország vezetését. Pedig a karrierjük nagyon hasonlóan indult. Mind Saul, mind pedig Dávid pásztorok voltak, jószágokat tartottak. Saul az apja szamaraiért volt felelős, Dávid pedig juhokat pásztorolt. Egyik sem készült katonai vagy politikai pályára.

Nem voltak sem katonák, sem politikusok, hanem pásztorok voltak. Nem volt semmilyen vezetői gyakorlatuk vagy tapasztalatuk. Isten nem is várta el tőlük a korábbi szakmai tapasztalat meglétét. Egy dolgot várt el tőlük az Úr: engedelmességet.

Ez pedig döntő különbség volt Saul és Dávid között. Saul nem volt engedelmes Isten iránt. Már nagyon korán, egészen az uralkodásának elején önfejűen cselekedett, és nem tette meg azt, amit Sámuel próféta által kért tőle az Úr. Ez volt Saul szavajárása: „én azt gondoltam, hogy...” (1Sám 13,12). Amikor csak egyszerűen engedelmeskedni kellett, akkor elkezdett okoskodni és jobban tudni, hogy mit kellene tenni. Ez nem gondolkodás, hanem okoskodás.

Hűtlen és engedetlen lett. És aztán később már azt látjuk, hogy a dicsőség is a fejébe szállt, a hatalom megszedítette őt, és még távolabb került Istentől. Ezért Isten elvette tőle a királyságot.

A Krónikák könyvében ezek után azt látjuk, hogy Dávid egészen más volt. Uralkodása elején azon igyekszik, hogy az Isten jelenlétét és szentségét megtestesítő szövetség ládáját Jeruzsálembe, a fővárosba vigye és méltó helyre tegye. Végül többszöri nekifutás és elhatározás után maga Isten üzen Dávidnak prófétája által, hogy Dávid nem építhet házat, vagyis templomot Istennek, mert ő harcos király és túl sok vér tapad a kezéhez. Most fogadja azt el, hogy előbb Isten épít neki házat, vagyis ad neki utódokat, akik majd szintén királyok lesznek utána.

Dávid pedig mindezt elfogadja. Elfogadja azt is, hogy Isten nemet mond neki. Ez pedig nagyon fontos jellemzője Dávid királynak: elfogadja azt, ha nemet mondanak neki. Elfogadja azt, hogy Istennek más a terve. Ez az alázat jele. Ez annak a jele, hogy hatalma csúcsán is kész Isten iránt engedelmes maradni.

Nagyon tanulságos megismernünk Dávid imádságát, amit akkor mondott, amikor Nátán próféta közli vele Isten döntését, hogy nem építhet neki templomot. Dávid így kezdi az imádságát: „*Ki vagyok én, Uram, Istenem? És mi az én házam népe, hogy eljuttattál engem idáig? ¹⁷Sőt még ezt is kevesellted, Istenem, és a távoli jövőre nézve is tettél ígéretet szolgád házának, és megmutattad nekem azt az embert, akit még nálam is magasabb méltóságra emelsz majd, Uram, Istenem! ¹⁸Mit is mondhatna még Dávid, ha ennyire megtisztelted szolgádat? Hiszen te ismered szolgádat!*” (1Krón 17)

Dávid **felismeri Isten munkáját az életében és köszönetet mond Istennek** azért, hogy Isten ilyen jó hozzá, mert még ennyit sem érdemelne meg. Ugye, mennyire másként gondolkodnak ma az emberek?! Sokan egyáltalán nem hálásak sem Istennek, sem embernek. És szüntelenül azt mondogatják, hogy ők sokkal többet érdemelnek, ők többre hivatottabbak, őket miért nem becsülik meg sohasem?

Dávid hálás életet él, vele szemben pedig látjuk a hálátlan embereket. Dávid megelégedett volt, azonban vele szemben látjuk az elégedetleneket. Dávid mindenben Isten kegyelmes cselekedeteit ismeri fel, és ennek örül, míg vele szemben ott vannak azok, akik mindenben csak a rosszat látják, amiért Istent okolják és hibáztatják.

Ezek után olvasunk arról, hogy Dávid milyen fontos győzelmeket aratott az ország ellenségein, a filiszteusokon, a moábitákon és az arámokon. A győzelmek

nagyságát mutatja a szentíró azzal, hogy felsorolja a zsákmányolt harcikocsikat, lovakat, és azt hogyan tette adófizetővé az őket megtámadó ellenséget.

Mindezek ellenére sem fuvalkodott fel Dávid! Hanem azt írja a szentíró a 18. rész 11. versében: *¹¹Dávid király ezeket is az Úrnak szentelte azzal az ezüsttel és arannyal együtt, amelyet más népektől: az edómiaktól, a móábiaktól, az ammóniaktól, a filiszteusoktól és az amálékiaktól hozott el.*

„Ezeket is az Úrnak szentelte...” Mindent Istennek szentelt. Minden sikert és győzelmet Istennek tulajdonított, Istentől kért el és Istentől fogadott el. És mindezekért hálás is volt Istennek. Háláját pedig azzal mutatta ki, hogy Istennek szentelte a zsákmány tekintélyes részét. Mondhatjuk azt is, hogy tizedet adott mindenből, amit Istentől kapott, ahogy arról a mózesi törvények is rendelkeznek. (3Móz 27,30; 5Móz 14,22kk)

Dávid ezzel azt fejezte ki, hogy mindent Isten kezébe tesz le, mert mindent Isten kezéből fogad el. Minden sikert, de a kudarcot is az Úrtól fogadja el, és ami az Úrtól van, azért hálát ad neki.

Dávid arra mutatott nekünk jó és követendő példát, hogy **„Ha mi mindent Isten kezébe teszünk, akkor Isten kezét meglátjuk mindenben.”**

Mondhatja valaki azt, hogy *„könnyű volt Dávidnak, hiszen fiatal és erős volt, és egy egész ország uralkodója, királya volt. Mindene megvolt ahhoz, hogy elégedett legyen! Hát persze, hogy hálaéneket és hálaimádságot tudott mondani az Úrnak! Ha én is olyan fiatal és gazdag lennék, és nekem is akkora hatalmam lenne, mint Dávidnak, akkor én is könnyebben lennék hálás Isten iránt!”*

Sajnos azonban ez a valóságban mégsem így szokott történni. Mennyi fiatal, erős és egészséges ember van, aki elégedetlen és nem tudja, mit jelent a hála. És mennyi olyan ember van, akinek sok lehetőség adatott az életben, és fut vele a szekér, és szép karriert épített fel, de mégsem tud hálás lenni Istennek. Sőt, azzal dicsekszik, hogy mindezt a saját erejéből és ügyességéből érte el. Ő nem köszön semmit Istennek!

De velük szemben ismerhetek olyanokat, akik erőtlenek, betegek, vagy olyan emberi erőt meghaladó próbákon mentek már keresztül, hogy más már a felétől is összeroppanna, és mindezek ellenére ezek az emberek tudnak hálásak lenni. Teszik, amit az Úr kér tőlük, naponta felveszik a keresztyüket és követik Jézust.

Nem azért, mert hibátlanok, nem is azért, mert különlegesen lennének, sokkal inkább azért, mert meghallották Isten különleges állásajánlatát, amiben nem feltétel a gyakorlat, sem a szakmai múlt. Azonban van egy nagyon komoly feltétel, az engedelmesség, és ők ennek a feltételnek eleget tesznek.

Időzzünk még egy kicsit el a 11. versen! **¹¹Dávid király ezeket is az Úrnak szentelte azzal az ezüsttel és arannyal együtt, amelyet más népektől: az edómiaktól, a móábiaktól, az ammóniaktól, a filiszteusoktól és az amálékiaktól hozott el.**

Istennek szentelte, az Úrnak odaadta az ezüstöt és az aranyat minden egyéb értékes hadizsákmánnyal együtt. Elképesztő ez a pazarlás – gondolhatják sokan.

Mi általában úgy gondolkodunk, hogy mindent, amit szerzünk, azt magunknak tartjuk meg. Hiszen azért törekedtünk arra, hogy megszerezzük. És ebből a mindenből talán adunk valami picit Istennek. De a minden mégiscsak a mienk.

Dávid számára azonban ezeknek az ellenséges népeknek a legyőzése és anyyira fontos volt, hogy az országát egy időre megszabadította az ő fenyegetésüktől és fosztogatásuktól, hogy hálából minden zsákmányt Istennek ajánlott fel. Istennek adott hálát a sikerekért és a győzelemért. Azt is gondolom, hogy istenfélő hívő emberként ismerte a mózesi rendelkezést arról, hogy tizedet adjon minden jóvedelméből. Ez a hálaáldozat pedig egyben tized is volt, felajánlás az Úrnak. Ez a hálaáldozat azt is kifejezi, hogy a harci sikerek dicsősége egyedül az Úré. Dávid Istenre mutat fel, és nem önmagára.

Vannak sportolók, akik Istenre mutatnak fel, amikor egy-egy sikert elérnek.

- **Olivier Giroud:** A francia világbajnok labdarúgó gyakran nyilatkozik arról, hogy minden meccs előtt imádkozik a pályán, és a sikerekért hálát ad Istennek.
- **Stephen Curry:** Az amerikai kosárlabdázó mezén egy bibliai utalás (Filippi 4:13 – ¹³Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.) szerepel, és a meccsek utáni nyilatkozataiban rendszeresen köszönetet mond Istennek.
- **Lionel Messi:** Bár csendesebben mutatja ki, égnek emelt kézzel szokott hálát adni a gólok után, és hitét többször nyilatkozatban is említette.
- **Szilágyi Áron:** Háromszoros magyar olimpiai bajnok kardvívó, aki többször beszélt a belső békéjéről és a Jóistenbe vetett bizalmáról a küzdelmek során.

Az utolsó kép azért különleges, mert a győztes csapat játékosa (piros) együtt ad hálát a vesztes, panamai játékoskal, mert az igazi hála, az Isten dicsőítése nem attól függ, hogy nyertünk-e vagy veszítettünk. Minden Istenről szól az életben, és ők ezt ismerik el, amikor imádkoznak. Ezért mondja Pál apostol, hogy ¹⁸**mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.** (1Thess 5,18)

A tized annak a kifejezése, hogy tudom azt, hogy mindenem, amim van, az Úrtól van és alapvetően az Úré. Ezért csak visszaadok belőle egy tized részt.

Dávid király meggazdagodott, királyhoz illő vagyont halmozott fel a kincstárban, mert az Úr megáldotta őt ezen a téren is. Semmi sem hiányzott neki, amit az Úrnak ajánlott fel hálából. Ezért olyan jó lenne, ha mi is példát vennénk Dávidról, ha hálás szívvel tudnánk bőségesen visszaadni Istennek azokból a javakból, amiket Ő ad nekünk.

Dávid azért tudott hálát adni Istennek, mert Isten munkáját meglátta a saját életében. Mindent Isten kezébe tett le, ezért mindenben Isten kezét látta meg. Ezért tegyél le te is mindent Isten kezébe, hogy megláthasd Isten kezét mindenben, életed minden területén. És ezért ti is ¹⁸**mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.** Ámen.

Loment Péter lelkesz